

[Røsing]

kelig igangsætning af kulbrydningen, vil være af største værdi for det fremtidige Grønland.

Uden at komme nærmere ind på flere oplysninger om de grønlandske kul finder jeg det helt relevant at opfordre grønlandsministeren til at foranledige, at eventuel igangsætning af kulbrydning på Nugssuaq-halvøen indgår i overvejelserne i den arbejdsgruppe, som for tiden arbejder med spørgsmålet om arbejdsløsheden i Grønland.

Sluttelig vil jeg opfordre regeringen og folkettingen til at være velvillig indstillet over for kommende bevillinger til intensivring af geologiske undersøgelser i Grønland af de forekomster, som allerede er konstateret, og som i tiden fremover vil kunne have betydning som energikilde. Jeg er overbevist om, at Grønland kan give et bidrag til løsning af vor fælles energikrise.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.32

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg vil gerne tillade mig nogle enkelte betragtninger af principiel karakter.

Produktivt arbejde består jo i, at naturens energikilder sættes i tjeneste for menneskelige formål. Produktivkræfterne udvikler sig bestandig mod en stadig højere produktivitet i kraft af deres egen logik, og den højeste grad af produktivitet er betingelsen for at skabe det fremtidens samfund, hvor mennesket virkelig kan udfolde sig som menneske.

Men skønt vi er nærmere til at realisere disse forudsætninger end nogen sinde før, så opfyldes tiden nu af jammer og klage. Hvorfor? Det er ikke, fordi menneskehedens muligheder og ej heller de energikilder, den råder over, er ved at blive udtømt. Når alt kommer til alt, er menneskeheden kun nog-

le milliarder skabninger, som hidtil kun har formået at kradse lidt i overfladen på den klode, hvor de lever. Og navnlig gælder i vores tid, at videnskaben selv er blevet en produktivkraft, som udvikler sig rivende, bl. a. med den lovmæssighed, at nyvunden indsigt i kræfter og sammenhænge ledsages af en indsigt i metoderne til at kontrollere dem. Derfor er menneskenes muligheder vældige, hvis de formår at bruge dem.

Det er i dette „hvis“, at problemet ligger, men det er ikke et teknisk-videnskabeligt problem, men et problem om samfundets struktur og om de forhold, hvorunder produktionen foregår. Vi lever netop i en af de tider, hvor produktivkræfterne har sprængt de bestående produktionsforholds rammer og kræver nye forhold i produktion og samfund.

I alle sådanne brydningstider har der været dem, som har søgt at besværges samfundets krise ved at vende sig mod produktivkræfterne og søge at standse dem. Men i den kamp har de visse tabt. Under industrialismens gennembrud sønder slog maskinstormerne den nye teknik, men kunne ikke vinde noget derved. Denne kultur- og produktionspessimisme, som nu griber visse kredse, er lige så afmægtig over for den såkaldte energikrise, som i sit væsen er de kapitalistiske produktionsforholds krise. En tidssvarende energipolitik kræver fremfor alt planmæssighed og alsidighed i udnyttelsen af alle arter af energikilder, og derfor er det en samfundsmæssigt ledet planøkonomi for energien, som må til.

Spørgsmålet om atomenergiens udnyttelse må også ses i hele denne sammenhæng. Nu gælder det at lære af, hvad det kostede at give sig oliemonopolerne i vold, hvad vi erfarede en del om i vinter. Nu søger monopolerne også at gøre atomkraften til en profit- og magtposition. Det er for så vidt en ny holdning, eftersom de i en årrække efter krigen modsatte sig fredelig udnyttelse af atomenergien som en konkurrencefaktor. Da var det de folkelige atombevægelser, som krævede det fredelige atom. Ingen kan være i tvivl om, at frigørelsen af atomenergi er et epokeskabende videnskabeligt fremskridt, som åbner adgang til uhyre perspektiver på energiområdet. Atomenergien er der, og den er klart nok kommet for at blive. Der er derfor heller ikke fornødt i at føre